בס"ד

שבת שלום ומבורך!

"אֵלֶּה מַסְעֵי בְנֵי-יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר יָצְאוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְצִבְאֹתָם..."

במלים אלה בפתח פרשתנו, התורה מונה את תחנות המסע של בני ישראל ב-40 שנות נדודיהם במדבר – 42 במספר. היה אפשר לומר מסע ביחיד. התורה מלמדת אותנו כי לכל מקום חדש במסע הארוך הזה היתה תחילה וסיום. היה מוצא ויעד. היה טעם שבני ישראל יגיעו למקום הזה ולהיזכר אח"כ מה אירע שם ומה למדו משהייתם שם.

התורה בפרשת "בהעלותך":

"עַל-פִּי ה' יִסְעוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְעַל-פִּי ה' יַחֲנוּ: כָּל-יְמֵי אֲשֶׁר יִשְׁכֹּן הֶעָנָן עַל-הַמִּשְׁכָּן--יַחֲנוּ. וּבְהַאֲרִיךְ הֶעָנָן עַל-הַמִּשְׁכָּן, יָמִים רַבִּים--וְשָׁמְרוּ בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל אֶת-מִשְׁמֶרֶת ה', וְלֹא יִסָּעוּ. וְיֵשׁ אֲשֶׁר יִהְיֶה הֶעָנָן, יָמִים מִסְפָּר--עַל-הַמִּשְׁכָּן; עַל-פִּי ה' יַחֲנוּ, וְעַל-פִּי ה' יִסָּעוּ. וְיֵשׁ אֲשֶׁר-יִהְיֶה הֶעָנָן, מֵעֶרֶב עַד-בֹּקֶר, וְנַעֲלָה הֶעָנָן בַּבֹּקֶר, וְנָסָעוּ; אוֹ יוֹמָם וָלַיְלָה, וְנַעֲלָה הֶעָנָן וְנָסָעוּ. אוֹ-יָמִים אוֹ-חֹדֶשׁ אוֹ-יָמִים, בְּהַאֲרִיךְ הֶעָנָן עַל-הַמִּשְׁכָּן לִשְׁכֹּן עָלָיו, יַחֲנוּ בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל, וְלֹא יִסָּעוּ; וּבְהֵעָלֹתוֹ, יִסָּעוּ. עַל-פִּי ה' יַחֲנוּ, וְעַל-פִּי ה' יִסָּעוּ ..."

בני ישראל, כל אימת שהגיעו לתחנה חדשה, לא ידעו מראש כמה זמן יהיו שם. יכול היה להיות יום או חודש או שנה או שנים רבות. וכל האופציות היו. הם ידעו 2 דברים - שה' מכוון את המסעים אחד אחד ושהם טרם הגיעו לא לנחלה ולא למנוחה.

על מנת להכניס את עצמנו ל"נעליים" של העם הנודד, נעלה כאן עניין של 2 מסעים אחרים – טיסות לחלל. אחת אמיתית, אחת דמיוני במובן הטכני, אך יש לנו ללמוד מ-2 הנסיעות הללו על המסע הארוך שעם ישראל נמצא בו מזה אלפי השנים.

בימים אלה – ממש – לפני 47 שנה, נחתה על פני הירח 2 בני אדם. אסטרונאוטים אלה היו שליחי סוכנות החלל האמריקאית, NASA, אך בפועל היו נציגים של כל האנושות כולה. המסע החל בראש חודש אב כאשר המריאו מעל פני כדור הארץ. כעבור 4 ימים נכנס החללית למסלול ירחי. כעבור יממה, נפרדה כלי אחד ממשנהו, הנחתת מתא הפיקוד, בה היו 2 מתוך 3 האסטרונאוטים, כדי לנחות על פני הירח. ה-3 נשאר בתא הפיקוד והמשיך לסובב את הירח. כיוון שיעד הנחיתה המקורי היה נראה לא מתאים לאסטרונאוטים, הם

חיפשו אתר חלופי, דבר שעלה להם ביוקר בדלק. נשארה להם כמות דלק מספיקה ל-20 שניות המראה בלבד!!!

מה היתה תחושתם כאשר חשבו – אף מראש, לפני שהסכימו לצאת בכלל למשימה ההיסטורית הזו, על האפשרות שלא יוכלו לצאת מהירח, ו/או לא יצליחו להתחבר שוב עם תא הפיקוד? מעין רחשו את האמונה שלהם? את הבטחון? האם סמכו אולי על צה"ל שיבואו להציל אותם? הרי לפני אנטבה היה הדבר הזה...

אגב ככלות הכל, הצליחו כן להתחבר וכן לחזור ארצה – ביום תשעה באב!

ומכאן למסע החלל השני, הדמיוני אמנם לעומת קודמו. הפעם מדובר על מסע לא לירח ואף לא למקום אחר במערכת השמש שלנו, אלא לכוכב הכי קרוב אלינו מלבד השמש שלנו. שמו – אלפא סנטאורי. מסע – אילו ניתן היה לקיימו - שדורש שנים רבות, כ-800 שנה לכל כיוון. שאלות רבות עולות כאשר חושבים על הלוגיסטיקה המורכבת בנסיעה מסוג זה. בראש ובראשונה – עניין התמותה. תוחלת החיים הנורמלית היא עד 70-80 שנה. מי יאייש את החללית אחרי הדור הראשון? צריכים אולי לשגר קביצת אנשים לא גדולה אך גם לא קטנה. ולהכריח אותם לקיים את מצוות "פרו ורבו". שאלות של תזונה – אוכל. סילוק הפסולת. העיסוק בזמן החופשי הרב שלהם. ועוד ועוד שאלות רבות ומגוונות.

ואין תשובות פשוטות לרוב השאלות בכלל. מבלי להתעסק בעצם המשימות של צוות החללית.

אך שאלה אחת שהטרידה את צוות החשיבה ב- NASA כאשר אכן עסקו בשאלה זאת מטרידה גם את עם ישראל לדורותיו. בסיומו של מסע כזה, צריכים להנחית את החללית במקום מסויים. על מנת לעשות זאת בצורה נכונה, לבצע את המשימות שהוטלו על הצוות המקורי וכן לחזור בריאים ושלמים לכדור הארץ, צריכים להכיר את מה שאנחנו מכנים כח המשיכה. הרי למשך כל הדורות של המסע, אנשי הצוות חיו בסביבה של חוסר משקל. ואם ינסו לשכנע איש את רעהו על קיום כח כזה כדי שינחתו בצורה בטוחה, יהיה להם קשה מאד לעשות זאת. מי ביניהם מכיר דבר כזה? אף אחד!

כל מה שיש להם הוא חוברת הוראות בת מעל ל-800 שנה. מישהו מתייחס לדבר כזה? ועוד – צריכים לדעת לאיזה כיוון יש לכוון את החללית לקראת הנחיתה – מה זה מעלה, מה זה מטה? יש בכלל? מעלה? מטה???

רק עם ישראל עובר מסלול כזה – לא בן 800 שנה אלא מעל ל-3000 שנה, ובמיוחד למשך 2000 השנים האחרונות.

<u>מַשְׁנָה</u>:

אֶחָד מָשׁוּחַ בְּשֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה, וְאֶחָד הַמְּרוּבֶּה בִּבְגָדִים, וְאֶחָד שֶׁעָבַר מִמִּשִׁיחוּתוֹ - מַחֲזִירִין אֶת הָרוֹצֵחַ. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: אַף מָשׁוּחַ מִלְחָמָה מַחֲזִיר אֶת הָרוֹצֵחַ. לְפִיכָךְ אִימּוֹתֵיהֶן שֶׁל כֹּהֲנִים מְסַפְּקוֹת לָהֶן מִחְיָה וּכְסוּת, כְּדֵי שֶׁלֹּא יִתְפַּלְּלוּ עַל בְּנֵיהֶם שֶׁיָּמוּתוּ.